

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **O. C. H.**
státní příslušností Kubánská republika
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2018 č. j. OAM-348/ZA-ZA11-VL11-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že byla ve správním řízení zkrácena na svých právech. Podle ní žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ust. § 25 písm. i), § 14 a § 14a zákona o azylu, čl. 3 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odkázala na kubánský migrační zákon, který stanovuje, jaká práva ztrácí kubánský občan, pokud opustí kubánské území a nevrátí se do 24 měsíců. Pokud by se chtěl emigrant vrátit trvale na Kubu a získat zpět všechna práva, musí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

podstoupit proces tzv. dobrovolné repatriace, který pro něj i jeho rodinu a přátele, kteří se za něj zaručí, znamená, že budou stále sledováni. Při pohovoru uvedla, že její rodina na Kubě se o ni nemůže postarat a poskytnout potřebné záruky kubánským úřadům. K situaci na Kubě upozornila na to, že tam nemají přístup zahraniční pozorovatelé, aby posoudili míru dodržování lidských práv kubánskou vládou. Poukázala na výroční zprávu Amnesty International za rok 2017, ze které vyplývá i to, že na Kubě dochází ke svévolnému zadržování a špatnému zacházení. Tuto skutečnost však dle ní žalovaný do svých úvah nezahrnul, a to v rozporu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Poznamenala, že na Kubě je stále nedemokratický režim, který stíhá své občany s opozičním názorem nebo ty, kteří zemi opustí v roli emigranta. Dodala, že pro sebe a svou dceru chce život v demokratické zemi, kde se dodržují základní lidská a občanská práva. Uzavřela, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Napadené rozhodnutí proto označila za nezákonné.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na to, že se jedná již o druhou žádost o mezinárodní ochranu podanou žalobkyní. O její první žádosti bylo rozhodnuto tak, že jí byla udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců (rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2015 č. j. OAM-605/ZA-ZA14-HA18-2014). Následně nebyla rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 7. 2017 č. j. OAM-605/ZA-ZA14-P07-PD1-2014 doplňková ochrana prodloužena. Žalovaný konstatoval, že v řízení o prodloužení doplňkové ochrany byla posouzena otázka změny kubánské migrační politiky a bylo shledáno, že došlo k podstatným změnám, pro které již není doplňkové ochrany zapotřebí. Rozhodnutí ze dne 25. 7. 2017 bylo potvrzeno Krajským soudem v Praze i Nejvyšším správním soudem. Podotkl, že v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti či skutečnosti, které nemohla bez vlastního zavinění sdělit v průběhu projednávání první žádosti, proto rozhodl o nepřípustnosti druhé žádosti a řízení zastavil. Upozornil na to, že ani v žalobě žalobkyně neuvedla, proč měla být její žádost meritorně posouzena, jen setrvala na důvodech své první žádosti. Napadené rozhodnutí považoval za právně i věcně správné. Dodal, že žalobkyně by svou situaci měla řešit v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 16. 4. 2018 požádala žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti uvedla, že je kubánské státní příslušnosti, dorozumí se španělsky. K žádné církvi se nehlásí, nikdy nebyla členkou politické strany ani politicky aktivní. Je vdaná za občana Velké Británie, nebyla si jistá, kde nyní žije, nejspíš ve Velké Británii. Má nezletilou dceru kubánské státní příslušnosti, která také požádala v České republice o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně opustila Kubu v roce 2009, odjela do Velké Británie, v roce 2010 se na 11 dní vrátila do vlasti. Později utekla od manžela, schovávala se. Na konci roku 2014 přiletěla do Srbska, odkud se přes Maďarsko dostala do

České republiky. V České republice jí byla v roce 2014 udělena doplňková ochrana na 2 roky, ta nebyla prodloužena. Nemá žádná zdravotní omezení, jen alergii na pyl. Žádost podala, neboť se nemůže vrátit na Kubu, emigrovala v roce 2011. Člověk, který se staral o její dceru na Kubě, sdělil kubánským úřadům, že ze země vycestovala. Od 1. 11. 2011 je vedena jako emigrantka. Chce být se svou dcerou v České republice. O tom, že je vedena jako emigrantka, hovořila již v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to s odkazem na kubánský migrační zákon. Nyní však může doložit dokument, že je na Kubě považována za emigrantku.

7. Žalovaný shromáždil informace o situaci na Kubě, konkrétně výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Kubě, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Kubě, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016, úřední věstník Ministerstva spravedlnosti Kubánské republiky ze dne 16. 10. 2012 – zákonné nařízení č. 302, kterým se mění zákon č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. září 1976, nařízení č. 305: novelizované nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978, nařízení č. 306: „O postupu vůči vedoucím pracovníkům, odborníkům a sportovcům, kteří žádají o povolení vycestovat do zahraničí“, aktualizované znění zákona č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. 9. 1976, aktualizované znění nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978; konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, uloženo z internetu dne 14. 11. 2016 „Konzulární služby pro kubánské občany“, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“.
8. Součástí správního spisu jsou také informace vztahující se k řízení o první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, např. rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2015 č. j. OAM-605/ZA-ZA14-HA18-2014, kterým byla žalobkyni udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců; rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2017 č. j. OAM-605/ZA-ZA14-P07-PD1-2014, kterým nebyla podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2017 č. j. 1 Az 71/2017-23 a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 6 Azs 369/2017-41.
9. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 7. 2018 č. j. OAM-348/ZA-ZA11-VL11-2018 bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a že řízení se podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
12. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

13. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
14. Městský soud v Praze v první řadě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019 č. j. 7 Azs 306/2019-67, ve kterém kasační soud shrnul svou dosavadní judikaturu k otázce opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu: „Nejvyšší správní soud se problematikou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Podrobně se k ní vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“ Zdůraznil přitom, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu uvést zdůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ Z rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018 - 45, plyne, že: „Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.“
15. Žalobkyně odůvodnila podání své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se nemůže vrátit na Kubu, protože emigrovala a od 1. 11. 2011 je vedena jako emigrantka. Dále sdělila, že v České republice se nachází její dcera a ona s ní chce být zde. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla stejné motivy svého odchodu ze země původu a neochoty se tam vrátit, jaké uváděla již v řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o prodloužení doplňkové ochrany. Na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval: „Žadatelka i potvrdila, že důvody její opakované žádosti jsou shodné jako v prvním případě, kdy podle ní nově doložené písemné potvrzení její předchozí tvrzení pouze potvrzují. Správní orgán již v předchozím správním řízení, respektive v řízení o neprodloužení doplňkové ochrany výše jmenované zcela detailně zkoumal a vyargumentoval veškeré obavy výše jmenované z návratu do vlasti, vztahující se k migračním zákonům Kubánské republiky, jeho závěry byly jako správné potvrzeny i příslušnými soudy, a správní orgán tak nemá důvod se uvedenými tvrzeními žadatelky opakovaně zabývat.“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

16. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil taktéž k tomu, že se na území České republiky nachází nezletilá dcera žalobkyně, k čemuž odkázal na řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedené s její dcerou. Rozhodnutím ze dne 27. 7. 2018 č. j. OAM-101/ZA-ZA11-VL11-2018 žalovaný neudělil dceři žalobkyně mezinárodní ochranu dle ust. §§ 12-14b zákona o azylu. Dále žalovaný prohlásil, že skutečnost, že v České republice pobývá dcera žalobkyně, se netýká změny situace v její vlasti, důvodů jejího odchodu z Kuby ani jí prezentovaných problémů, které v zemi původu měla mít. Neshledal proto, že by žalobkyně v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla takové skutečnosti, které by měly vést k opětovnému posouzení její žádosti. Žalovaný žádost označil za nepřípustnou v smyslu ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
17. S posouzením učiněným žalovaným se Městský soud v Praze ztotožňuje. Žalobkyně ve své opakované žádosti neuvedla nové skutečnosti nebo zjištění, které bez jejího vlastního zavinění nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by svědčily o tom, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12, nebo že by jí hrozila vážná újma ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaný správně uzavřel, že opakovaná žádost žalobkyně je nepřípustná dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Pokud jde o skutečnost, že žalobkyně zde má nezletilou dceru, soud poukazuje na to, že dceři žalobkyně nebyla rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 7. 2018 č. j. OAM-101/ZA-ZA11-VL11-2018 udělena žádná z forem mezinárodní ochrany (žaloba dcery žalobkyně proti danému rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem ve věci sp. zn. 13 Az 49/2018). Zdejší soud připomíná, že na území České republiky mohou pobývat pouze cizinci s povolením k pobytu dle zákona o pobytu cizinců, či udělenou mezinárodní ochranou podle zákona o azylu.
18. K námitkám žalobkyně týkajícím se posouzení kubánského migračního zákona, soud uvádí, že žalovaný se jeho změnou dostatečně zabýval již v řízení o prodloužení doplňkové ochrany. Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2017 č. j. OAM-605/ZA-ZA14-P07-PD1-2014 žalovaný podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu doplňkovou ochranu neprodloužil. Městský soud v Praze poukazuje na to, že žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 9. 11. 2017 č. j. 1 Az 71/2017-23 zamítnuta. Kasační stížnost žalobkyně pak byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost. V usnesení ze dne 14. 3. 2018 č. j. 6 Azs 369/2017-41 kasační soud dospěl k závěru, že: „Z Informace MZV ČR ze dne 15. 3. 2017 vyplývá, že i když kubánský občan překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí (po jejímž uplynutí je považován za emigranta), může na kubánském zastupitelském úřadě vyřídit obnovení trvalého pobytu na Kubě, případně odcestovat na Kubu, kde může pobývat 90 dní a trvalý pobyt obnovit tam. Takový občan by se neměl setkat na Kubě s negativními důsledky předchozího pobytu v zahraničí, práva osob dle nového migračního zákona jsou respektována. Ke svévolnému výkladu zákona dochází pouze v případě opozičních aktivistů a státní úřady dále omezují svobodu vycestování vysoce kvalifikovaných pracovníků a zaměstnanců bezpečnostních složek. Stěžovatelka do žádné z uvedených skupin nespadá. Rovněž ostatní shromážděné informace hovoří o tom, že k svévolnému omezování práv ze strany státních úřadů dochází v případě kritiků režimu či pracovníků důležitých pro chod národního hospodářství a jejich rodinných příslušníků. S ohledem na výše uvedené nebyla zjištěna přiměřená pravděpodobnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 7 Azs 68/2009 - 62), že by stěžovatelka byla po návratu do země původu uvězněna nebo že by u ní bylo dáno reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení pouze v důsledku skutečnosti, že je v současné době

v postavení emigranta a není registrována na zastupitelském úřadě Kubánské republiky (registraci sama odmítla a nezaplatila administrativní poplatek). Ani sama stěžovatelka žádnou konkrétní individualizovanou relevantní brozbu nezmiňuje. Zároveň nepředkládá žádné dokumenty, které by informace shromážděné žalovaným vyvracely. Závěr žalovaného, že udělení doplňkové ochrany není nutné s ohledem na skutečnost, že stěžovatelka může být v zemi původu dle nového migračního zákona repatriována, aniž by jí reálně hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a poté bude ve stejném postavení jako každý jiný kubánský občan, zatímco starý migrační zákon repatriaci emigrantů v zásadě neumožňoval, je v souladu se zjištěním, jak je nová právní úprava v praxi aplikována.“

19. K tvrzení žalobkyně, že se o ni nemůže postarat její rodina na Kubě, soud opětovně odkazuje na řízení o prodloužení doplňkové ochrany, kde se žalovaný vypořádal s důvody, pro které žalobkyně žádost podala. Správnost závěrů žalovaného přitom potvrdily i Městský soud v Praze a Nejvyšší správní soud (viz výše). Soud zdůrazňuje, že opakovaná žádost žalobkyně byla správně posouzena jako nepřipustná, neboť v ní žalobkyně neuváděla žádné nové skutečnosti ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný proto v souladu se zákonem o azylu opakovanou žádost žalobkyně věcně neposuzoval.
20. Pokud jde o popis situace v domovské zemi žalobkyně, zdejší soud má za to, že z informací o Kubě založených ve správním spisu, ze kterých žalovaný při posuzování opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel, nevyplývá, že by v domovské zemi žalobkyně v době po ukončení řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany došlo k tak podstatné změně situace, která by měla vést k opětovnému meritornímu posouzení její žádosti. Ostatně ani žalobkyně v žalobě netvrdila, že by k takové změně došlo. Zdejší soud dodává, že výroční zpráva Amnesty International za rok 2017, na kterou žalobkyně odkázala a ze které plyne, že na Kubě stále dochází ke svévolnému zadržování a špatnému zacházení, nevyvrací závěry učiněné žalovaným (lze podotknout, že svévolně zatýkáni byli především političtí oponenti a kritici režimu, žalobkyně však podle svých slov politicky aktivní nikdy nebyla).
21. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu). Zjišťovány byly všechny podstatné skutečnosti v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný řádně posoudil, zda žalobkyní uvedené skutečnosti lze považovat za nové ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž shledal, že nikoli, a své závěry dostatečně odůvodnil. Žádost byla posouzena jako nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno, věc tedy nebyla meritorně projednána. Jak již bylo odůvodněno výše, s tímto závěrem žalovaného Městský soud v Praze souhlasí.
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. května 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně